

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 263/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] zastúpeného ŠKODA LEGAL s.r.o., Jarabinková 17563/2C, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 36Ek/788/2025 z 26. februára 2026 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 3. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením okresného súdu sp. zn. 36Ek/788/2025 z 26. februára 2026. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie sudcu okresného súdu zrušil, vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a priznal mu náhradu trov konania. Zároveň sťažovateľ požiadal o odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že oprávnený podal proti sťažovateľovi návrh na vymoženie pohľadávky vo výške 3 668,18 eur na základe právoplatného cudzieho exekučného titulu vykonateľného v Slovenskej republike [platobný rozkaz rakúskeho súdu Bezirksgericht für Handelssachen Wien sp. zn. 4C 673/24k z 19. augusta 2024 vykonateľný 7. októbra 2024 (ďalej len „exekučný titul“)]. Okresný súd poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora. Súdnym exekútor predložil okresnému súdu 30. júna 2025 na posúdenie a rozhodnutie návrh sťažovateľa ako povinného na zastavenie exekúcie podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku z 26. mája 2025. Sťažovateľ s odvolaním sa na čl. 45 ods. 1 písm. b) nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 (Brusel I bis) o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych

a obchodných veciach (ďalej len „nariadenie“) argumentoval, že mu neboli doručené exekučný titul ani žaloba vo veci, v dôsledku čoho nemal možnosť zabezpečiť si obhajobu. Exekučný titul preto nemal byť podľa neho uznaný ako vykonateľný na území Slovenskej republiky pre porušenie jeho základných práv.

3. Návrh na zastavenie exekúcie bol zamietnutý uznesením vyššieho súdneho úradníka sp. zn. 36Ek 788/2025 z 26. januára 2026, proti ktorému podal sťažovateľ sťažnosť. Napadnutým uznesením sudca okresného súdu zamietol sťažnosť sťažovateľa (prvý výrok) a oprávnenému nepriznal nárok na náhradu trov sťažnostného konania (druhý výrok).

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje proti napadnutému uzneseniu sudcu okresného súdu tým, že okresný súd mal predložené dostatočné množstvo dôkazov preukazujúcich porušenie čl. 45 ods. 1 písm. b) nariadenia, ktoré má priamy účinok a umožňuje odmietnuť uznanie rozhodnutia vydaného v inom členskom štáte, ak bolo vydané bez účasti žalovaného a bez možnosti jeho obhajoby. Okresný súd sa uspokojil s formálnym záverom o existencii doručky a odmietol skúmať, či doručenie prebehlo spôsobom umožňujúcim obhajobu, čím postupoval extrémne formalisticky. Výklad čl. 45 nariadenia poskytnutý okresným súdom zbavil uvedený článok jeho ochranného účinku, je v rozpore so zásadou efektivity a neguje ochranný mechanizmus, ktorý toto nariadenie výslovne zavádza. Označením grafologického posudku za relevantný dôkaz vo veci preniesol okresný súd dôkazné bremeno na sťažovateľa v situácii, keď nemá prístup k originálu doručky a objektívne nemôže znalecké skúmanie zabezpečiť.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie označených práv napadnutým uznesením okresného súdu, ktorý nesprávne posúdil vykonateľnosť cudzieho exekučného titulu v Slovenskej republike bez dostatočného vysporiadania sa s námietkou sťažovateľa, že mu exekučný titul nebol príslušným rakúskym súdom riadne doručený.

6. Výkon vykonateľného rozhodnutia súdu sa musí považovať za integrálnu časť „súdnej ochrany“ v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, inak záruky, ktoré toto ustanovenie ustanovuje a ktoré v spojení s ostatnými článkami siedmeho oddielu druhej hlavy ústavy vyjadrujú záujem na ochrane „práva na spravodlivý proces“, by stratili svoj dôvod na existenciu v ústave. Právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy sa preto nemôže končiť vydaním právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, ale musí zahŕňať aj možnosť núteným spôsobom a aj proti vôli povinného realizovať povinnosť na plnenie obsiahnutú vo výroku takéhoto rozhodnutia, ktorá nebola splnená dobrovoľne (I. ÚS 5/2000).

7. V nadväznosti na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa ústavný súd, vychádzajúc zo svojho ústavného postavenia, zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou, a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať závery všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov

viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery z neho všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody.

8. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie.

9. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zameral pozornosť na preskúmanie odôvodnenia napadnutého uznesenia v kontexte sťažovateľovej argumentácie prezentujúcej existenciu dôvodov nevykonateľnosti cudzieho exekučného titulu v dôsledku jeho nedoručenia sťažovateľovi, ktorý sa proti jeho vydaniu nemal možnosť brániť. Pri preskúmaní napadnutého uznesenia sudcu okresného súdu ústavný súd vychádzal aj z obsahu uznesenia vyššieho súdneho úradníka, keďže odôvodnenia rozhodnutí vydaných v tom istom konaní nemožno posudzovať izolovane, ak z hľadiska predmetu tvoria jeden celok.

10. K argumentácii sťažovateľa okresný súd už v uznesení vyššieho súdneho úradníka v bode 24 (citovanom v bode 2 uznesenia sudcu okresného súdu) zdôraznil, že zmyslom čl. 45 ods. 1 písm. b) nariadenia je ochrana práva žalovaného na obhajobu, nie preskúmavanie procesných postupov súdu pôvodu exekučného titulu.

11. Okresný súd sa v bode 15 napadnutého uznesenia sudcu vysporiadal s návrhom sťažovateľa na vykonanie dôkazu vyžiadaním potvrdenia z registra obyvateľov Slovenskej republiky tak, že takéto potvrdenie nemôže byť relevantným dôkazom o nedoručení exekučného titulu sťažovateľovi, resp. o jeho neprevzatí sťažovateľom. V bode 16 uznesenia okresný súd v tejto súvislosti ďalej argumentoval tým, že adresa, na ktorej sťažovateľ prevzal exekučný titul, je zároveň miestom sídla obchodnej spoločnosti zapísanej v Rakúsku, v ktorej je sťažovateľ evidovaný ako konateľ a spoločník. Zároveň sa v tomto bode okresný súd vysporiadal aj s ďalšími tvrdeniami sťažovateľa (tvrdenie o tom, že túto adresu nepozná, tvrdenie o úmysle odkúpiť rakúsku spoločnosť) a logicky ozrejmil, z akého dôvodu ich považuje za nedôveryhodné. Okresný súd zdôraznil, že doručovanie písomností sa na území členského štátu spravuje právnym poriadkom členského štátu, ktorý rozhodnutie vydal, a súdu neprináleží posudzovať okolnosti doručovania exekučného titulu v Rakúsku. Vzhľadom na to, že existuje doručka s podpisom sťažovateľa o jeho prevzatí na adrese sídla jeho spoločnosti a sťažovateľovo tvrdenie o nedoručení uvedenej zásielky sa nepodarilo preukázať, možno sťažnosť sťažovateľa považovať za nedôvodnú.

12. V bode 17 sa okresný súd vysporiadal aj s ďalšími sťažovateľom navrhnutými dôkazmi (podpisy sťažovateľa vo verejných registroch) na účely preukázania nedoručenia exekučného titulu, ktoré okresný súd nepovažoval za dostatočné, pričom poukázal na to, že za relevantný dôkaz by v tomto prípade bolo možné považovať grafologický posudok, avšak vykonanie tohto dôkazu v konaní nebolo nevrhnuté.

13. Podľa ústavného súdu okresný súd vykonal dostatočný prieskum na posúdenie námietok sťažovateľa proti cudziemu exekučnému titulu, ktorého exekučný výkon je možný priamo bez potreby osobitného uznávacieho konania. Za správny považuje ústavný súd predovšetkým záver okresného súdu, že ak ide o vykonateľné rozhodnutie vydané súdom členského štátu Európskej únie, ktorého doručovanie sa realizuje podľa práva členského štátu pôvodu, nemožno naň uplatňovať štandardy a podmienky účinnosti doručovania platné v slovenskom právnom poriadku. Uplatneniu princípu voľného pohybu súdnych rozhodnutí, na ktorom je založená justičná spolupráca v civilných veciach v rámci Európskej únie, nemôže zabrániť len popretie doručenia cudzieho súdneho rozhodnutia (spochybnením podpisu na doručenke) bez relevantného spochybnenia procesu doručovania v štáte pôvodu podľa jeho právneho poriadku.

14. Námietky sťažovateľa v ústavnej sťažnosti k záverom obsiahnutým v napadnutom uznesení sudcu okresného súdu neboli v súhrne spôsobilé spochybniť jeho ústavnú udržateľnosť, a teda ani spôsobiť porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

15. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Vzhľadom na dôvod odmietnutia tejto ústavnej sťažnosti sa rozhodovanie o podanom návrhu na odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia sudcu okresného súdu stalo bezpredmetným.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. mája 2026

Libor Duľa
predseda senátu